

1855, var aldeles tilfidesfat ved en modsat Vedtagelse i 1858. Man saae da Nødvendigheden af at indtage et nyt Standpunkt og sagde nu: ja, det er rigtigt, i 1858 gjorde man noget Nyt, man slog da ind paa en ny Vej; men man kan dog ikke udløse Andet af, hvad der skete i 1858, end at der ikke i de daværende Forhandlinger fandtes noget Forbud mod, at Ministeren holdt sig til Reservecapitalen — uden Bevilling; de indeholdt imidlertid heller ikke nogen Tilladelse. Nu paaviste jeg, som jeg tror paa den mest uigjendrivelige Maade — jeg har heller ikke hørt nogen Indvending derimod — gennem en Række Citater, hvad der foregik i 1858, at man var paa det Fuldstændigste enig i, at det skulde være Ministeren tilladt at bruge Reservecapitalen uden Bevilling, at det netop var Meningen, at man skulde søge at forøge Reservecapitalen for at have Noget at ty til, uden at man behøvede at henvende sig til Rigsdagen. Den nævnte Position kan altsaa ikke holdes mere, men saa har man en tredje Position; man siger: ja, det kan gjenne være, at en saadan Overenskomst blev sluttet i 1858 mellem Ministeren og Rigsdagen, men det kan ikke være nok, det kunne vi ikke nøjes med; det maatte udtrykkes gennem en Lov; en saadan paa Finantslovens fremkommen Udtalelse er ikke tilstrækkelig. Jeg maa for det Første dertil bemærke, at det er i og for sig ret mærkeligt, hvorledes man er gaaet fra den ene Position til den anden, og dernæst fremhæve det meget Pudsigte i, at medens Statsrevisionen er ganske paa det Rene med, at det, man i 1855 vedtog paa Finantsloven, var fuldkommen tilstrækkeligt til fra alle Sider at binde Ministeren til ikke at røre Reservecapitalen uden Bevilling, er derimod det, der foregik i 1858 i modsat Retning, — idet man ophævede det i 1855 Vedtagne paa samme Maade —, ikke tilstrækkeligt; der maa man have ganske andre formelle Lovbestemmelser for at berettigede dertil. Jeg tror egentlig ikke, at dette Raisonnement trænger til nærmere Oplysning. Det er saa tydeligt som Noget, at, naar man i 1858 med det for Die, at Ministeren ikke længere skulde behøve Rigsdagens Bevilling for at kunne bruge Reservecapitalen til Driften, medens tidligere baade dens Indtægter og Udgifter havde været Gjenstand for Bevilling paa de aarlige Finantslove, gik hen med velberaad og ubsluttede Reservecapitalen af Finantsloven for dermed at betegne, at den ikke længere skulde være underkastet Rigsdagens Bevillingsmyndighed, saa har man dog virkelig en tilstrækkelig Hjemmel (Suel: Den formelle Hjemmel mangler). De Herrer tale her, som om den Sætning, at Indtægter, der ikke ere forbrugte i det enkelte Aar, ikke kunne bruges i det andet, havde Hjemmel i Grundloven eller overhovedet i en Lov. Det er ganske vist en Sætning, der i Almindelighed er gjældende for vore Budgetter, men der er aldeles Intet i Veien for, at man paa enkelte

Punkter kan blive enig om at etablere en modsat Regel, og det gjør man naturligvis i Reglen, hvor Entreprisen er det Naturlige. Naar man gaar ind paa at give en Reservecapital, er det i Reglen dermed Meningen, at man skal have Noget, hvortil man kan ty hen, naar det enkelte Aars Bevilling ikke strækker til, og det vil fornuftigvis være i Strid med Begrebet om en saadan Reservecapital, at den skulde ligge og vente og kunde ikke bruges, men maatte vente, indtil der det følgende Aar kunde faas Bevilling dertil. Dette maa ligge deri, at de Herrer ikke have gjenmænt, hvad der ligger i Begrebet „Reservecapital“, naar de overhovedet ville komme med en saa urimelig Paastand, at det ikke har Noget at sige, at man indbrettede Finantsloven paa en vis Maade og derefter lod alle følgende Finantslove have samme Affattelse. — Naar det erede Medlem for Prestes Amtets 6te Valgkreds dernæst gik over til at tale om, hvad der skete i 1870, saa skal jeg nu ikke for 3die eller 4de Gang komme ind paa de ulykkelige Punkter 7 og 9 paa Theaterbudgettet. Det er Noget, som er i den Grad blotket for enhver Bevisgrund, at disse to Poster skulle være Argumenter for... (Afskyldelse.) Jeg antager, at de forskjellige Behandlinger, jeg har ladet dette blive til Del, ere nogenlunde tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at jeg har tænkt det igennem; dels min skrevne Betænkning og dels mine Udtalelser igaar vise vistnok dette tilstrækkelig. Det er ubegribeligt, hvorledes man overhovedet har kunnet finde paa af disse to Poster at ville søge Bevis for den Sætning, at Reservecapitalen er uangribelig uden Bevilling, og tror, at man i Stedet for at udtale dette med rene og klare Ord, skulde gaa hen og indhulle det i en saadan Sætning, som den, der findes i Post 7. Men naar man har villet fremsøre — og navnlig deri skulde Argumentet ligge — det Urimelige i, at man skulde udtrykkelig have forbudt Theatret at gjøre Gjæld, som ikke dækkes i det enkelte Aar, naar det havde en saa stor Reservecapital til sin fulde Raadighed, da har jeg jo gjentagne Gange atter og atter udtalt, at, da disse Bestemmelser kom ind paa Finantsloven, havde Theatret ingen effektiv, ingen aktiv Reservecapital, der laa nemlig Intet i Reservecapitalen. Naar man vil slutte, at det var urimeligt at forbyde Theatret at gjøre Gjæld, naar det havde Summer til sin Raadighed, saa maa disse Summer jo være til Stede. Det kunde have været et Argument, hvis det var kommen paa den Tid, da Summer vare til Stede, men det er oplyst, at det er kommet 5, 6, 7 Aar, førend disse Summer kom, og derefter er det blevet staaende usforandret Aar for Aar i de forskjellige Bevillinger. Det er virkelig kjedeligt Dag ud og Dag ind at skulle gjentage Noget, der er i den Grad indlysende; men hvis de Herrer ikke blive trætte af at gjentage det, saa skal jeg, hvis ikke mine Stemmemidler flaa fejl, ei heller blive